

Lépjünk be a Szentháromság szeretetébe!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a János szerinti evangélium 17. fejezetének az elsőtől a 10. verséig a következőképpen:

„Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt: Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon. Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust. Én megdicsőítettem téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem: és most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett. Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tied voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te ígédet. Most már tudják, hogy mindaz, amit nekem adtál, tőled van; mert azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat, és valóban felismerték, hogy tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél el engem. Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tied, és ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied, az az enyém, és én megdicsőítettem öbennük.”

Szentháromság egy igaz Isten!
Vonj be minket a te szeretetedbe! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Vasárnap kezdte az Atya a teremtést. Vasárnap támadt fel a Fiú. Vasárnap áradt ki a Szentlélek. **A Szentháromság vasárnapját ünnepeljük ma.** Ahogyan Luther fogalmazta: „Az egyházi esztendő többi ünnepe Istent saját csodatetteibe takartan mutatja be. Karácsonykor látjuk, ahogyan Krisztusban emberré lett, húsvétkor, ahogyan halottaiból feltámad, pünkösdkor, ahogyan kiárad Szent Lelke és így tovább. A Szentháromság ünnepe Istent cselekedeteinek *leple nélkül* mutatja meg, *önmagában*, ahogyan *van*.” **Mi az, amit látunk Istentől akkor, amikor immár csodatettek nélkül, a saját háromságos valóságában mutatkozik meg nekünk? A Teljességét, a tökéletes egységét, és azt a hihetetlenül erős szeretetet, amellyel a Vele való örök életbe hív bennünket. A Szentháromság ünnepével értünk fel az egyházi év csúcspontjára.** – Nem azért, hogy utána lefelé menjünk, hanem azért, hogy fél éven át ezen a csúcsponton maradjunk – és majd adventkor, az új egyházi év kezdetével elinduljunk egy még magasabb csúcspont felé. A Szentháromság minket hívó, és minket befogadó szeretete olyan végtelenül nagy, hogy az egész földi életünk kevés a gyönyörűségeiből akár csak egy kis ízelítő megtapasztalására is.

Ma június 4-e, a Nemzeti Összetartozás Napja van. 103 évvel ezelőtt ezen a napon írták alá a trianoni békeszerződést. **Milyen szép lenne ha a Kárpát-medencében élő népeket – és a körülöttük élő népeket is, az emberiség egész nagy családját is a Szentháromság szeretetkapcsolata kötné össze!** Nem lenne akkor sem Trianon, sem háború – hanem lenne minden helyett: összetartozás. Összetartozás az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetével.

„Rendben van, Péter. Megértettem annak a szépségét, ahogyan az Atya, a Fiú és a Szentlélek együtt hívnak bennünket arra, hogy a szeretetükben éljünk. De hogyan kerül akkor ide ez a mai igeszakasz?” **A mai igeszakaszunk Jézus az elfogatása előtti búcsúimádságának az első fele.** Az eredeti görög szöveg még sokkalta ünnepélyesebb, mint amit a magyar fordítás vissza tud adni. Tele van egy olyan igeidővel, a perfektummal, amely a végérvényességet, az eldöntöttséget, a befejezettséget jelöli. Jézusnak a földi munkája elvégeztetett. Sem vágya, sem szüksége nincs arra, hogy folytassa a földi életét. **Mélységes nyugalom árad Jézusból. Befejezettség. Felemelkedettség. Jézus az elvégzett munka örömeivel, és a megdicsőülés biztos reménységével haza készül. Az emberi természet soha nem jutott magasabbra, mint Jézusnak ebben az imájában.**

„Rendben van, Péter. Megértettem és meg is éreztem, hogy Jézus elbúcsúzó imádsága milyen szép és különleges. De változatlanul nem értem, hogy mi köze ennek a Szentháromsághoz. Hiszen az igeszakaszban még csak említésre sem kerül a Szentlélek!” Kezdjünk el ezen gondolkodni együtt! **Hol kell, hogy keressük a Szentlelket? Vajon kell-e beszélni a Szentlélekről ahhoz, hogy jelen legyen és hasson? Ugye, hogy nem!? A Szentlélek ott van az Atyában, ahogyan magához emeli Jézust, ott van Jézusban, ahogyan imádkozik – és a Szentlélek itt van bennünk – benned, benned és bennem – ahogyan összegyűltünk ma mindezt megünnepelni, ahogyan élő hittel megvalljuk a megváltó Jézust, és ahogyan visszatükrözzük a Szentlélek megvilágosító kegyelmét az életünkön és a szolgálatunkon.** Hallgassuk Jézus imáját ezzel a szívvel. Imádkozunk Jézussal ezzel a szívvel!

Jézus az imádságában először ott szólít meg bennünket, amikor arról beszél, hogy ismerjük az Atyát, az egyedül igaz Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust. **Mit jelent az, hogy ismerjük az Atyát és Jézust? Mikor mondhatjuk el azt, hogy annyira ismerjük őket, hogy ezzel az ismerettel már most benne vagyunk, benne élünk az örök életben?** Az lenne az örök élet, hogy olvastunk már valamit az Atyáról és Jézusról valami könyvben? Egyszer? Régen? Hááát... Ez nem tűnik elégnak. Hogyan fejt ki, magyarázza meg maga Jézus ezt bővebben? Az imádság egy későbbi részében ezt mondja Jézus: „azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat” (Jn 17,8a). Hogyan fogadtuk be? Csak a fülünkkel? Nem! Az nem elég. A szívünkbe kell, hogy befogadjuk Jézus beszédeit, akkor kezdünk az Ő útján járni, akkor válunk a tanítványává, és akkor tapasztaljuk meg az örök életet Vele és Benne – már e földi életben is. Ez a folyamat, ez az út már az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében történt keresztségünkkel megkezdődött, amelyről az oltár előtti igében hallhattunk. Aki a szívébe fogadta Jézus beszédeit, az képtelen ezt elrejtteni, mert így kezd el élni. És ezzel elkezd Jézus tanítványává tenni másokat is.

Jézus az igeszakaszunk záró részében hangsúlyozza, hogy nem a viláért könyörög, hanem azokért, akiket az Atya neki adott. „Ez valami kirekesztő mondat lenne? Tizenegy emberért mondta volna el Jézus ezt az imádságot? Se érted nem, sem értem nem? Egyikünkért sem imádkozott volna Jézus?” Nem, nem így van. Vegyük észre, hogy abban a távlatban, ahonnan Jézus néz minket, és ahonnan már a nagyon idős Jánosban összeállt Jézus üzenetének a teljessége, a „világ”, **az nem valamelyik ember, hanem minden olyasmi, ami bármelyik embert** (téged, téged, vagy engem) **ehhez a földi élethez hozzákötöz.** Az emberek többsége használatba veszi a földi világot. Abból – abban éli az egész életét. És nem veszi észre, hogy **a világ dolgai olyanok, mint a légyapapír. Foglyul ejtenek bennünket. Dimenziók millióit rabolják el tőlünk.** Ha rabjaikká válunk: megfosztanak minket a Teljességtől, megfosztanak az örök életbe már itt, e földön való megérkezéstől. **Pedig, Kedves Testvéreim, lehetséges meg tapasztalni az örök élet ízét – már itt, ebben a földi életünkben is. Csak ahhoz a helyükre kell tudnunk tenni a világ dolgait. A második helyükre. A Szentháromság után.**

Az oltár előtti ige arról szól, hogy Jézusnak adatott minden hatalom – mennyen és földön. Jézus imádságának a jelentős része meg arról szól, hogy dicsőítse őt meg az Atya. „Dicsőséghajhászó, hataloméhes emberré vált volna Jézus a földi élete végére?” Nem. Nem így van! **A hatalom és a dicsőség egyaránt a Jézus és az Atya között fennálló kapcsolat kivételes erősségét jelölik. Elgondolkodtunk-e már azon, Kedves Testvéreim, hogy mit jelent az, amikor mi Istent dicsőítjük?** „Szívességet teszünk Istennek? Esetleg Isten nem is tudna létezni a nélkül, ha mi nem dicsőíténék Őt?” Ugye hogy ezek elég nagy butaságoknak hangzanak?

A dicsőítés lényege az, hogy intenzív szeretetkapcsolatba kerülünk Istennel. Mi felküldjük a mi szeretetünket Hozzá – és sokszor annyi szeretet zúdul ránk válaszként. Így kell értelmeznünk azt, amikor Jézus megdicsőíti az Atyát, amikor az Atya megdicsőíti Jézust, és amikor mibennünk megdicsőítetnek ők mindketten. Egy nagyon intenzív szeretetkapcsolat erősödik ilyenkor meg az Atya és a Fiú között, amelybe bevonnak bennünket is. Ez a szeretetkapcsolat indul el már akkor, amikor az imádság elején Jézus a tekintetét az égre emeli. Jézus nem egy szemforgató, aki a farizeus módjára látványos módon elkezdi imádkozni. Nagyon ritkán számol be a Szentírás arról, hogy az égre emelte volna a szemét. Csak a két legnagyobb csodája, a kenyérszaporítás és Lázár feltámasztása előtt olvashatunk ilyent. **Jézus egy különlegesen intenzív kapcsolatba került olyankor az Atyával, amikor az égre emelte a tekintetét. Ebbe a különlegesen intenzív kapcsolatba akar minket is bevonni.** Jézus maga ígérte ezt személyválogatás nélkül mindenkinek: „Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket” (Jn 12,32). **Nézzünk mi is fel Jézusra és az Atyára – mindig, amikor nehéz helyzetbe kerültünk. És meg fognak tartani minket az ő vonzásukban.** És a többi?? A többi – az pedig mind meg fog oldódni. Lehet, hogy nem úgy, ahogyan mi gondoltuk, vagy szerettük volna. De ha Jézushoz és az Atyához közel maradtunk – sőt, közelebb kerültünk – akkor vajon számít ez? Ha többet élünk, akkor már rádöbbenünk arra, hogy nem.

Vajon a Szentlélek *hiányzik-e* abból a különlegesen intenzív szeretet-kapcsolatból, amelybe minket Jézus az Atyával bevon? Láthattuk már, hogy nem. **Jézus a búcsúzó imádságával a Szentháromság Teljességébe von be bennünket. Csak akkor lesz teljes az életünk, ha ugyanúgy visszaérkezik a Szentháromság teljességébe, hogyan Jézus.**

„Eljött az óra” – mondta Jézus az igeszakaszunk elején (Jn 17,1b).

Kedves Testvérem! Nem most van ez az óra a számodra – és a számomra?

Tapasztaljuk meg a Szentháromság gyönyörű egységét Poós Gergely nyomán:

Egymásról gyönyörűt álmodunk:
Minden éjjel a másik vagyunk.
Én az Atya vagyok, ...
Önmagam adom egészen.
S így lesz Fiam – egészen – Én.
S így leszek Én – egészen – Fiam.
Szeretettel álmodok róla.
A szeretet az alkotója.
S Fiam engem épp így szeret:
Egymásba álmodjuk a szeretetet.
A szeretet örök önközlésében
Így lesz a Szentlélek – egészen – Mi.
S így vagyunk mi – a mind.
A szeretetben örök-egy.

Kedves Testvéreim! Lépünk be a Szentháromság szeretetébe! Ez fontos, ezért megismétlem: *Lépünk be* a Szentháromság szeretetébe! *Legyünk ott* abban a gyönyörűséges körben, amelyet a Szentháromság Andrej Rubljov a liturgiában is kinyomtatott ikonján formál. Döbbenjünk rá arra, hogy egy olyan benső térben vagyunk, amelyet a kép bal és jobb oldalán lévő Atya és Szentlélek belső kontúrjai – kehelyformára mintáznak. Ebben a kehelyben ül úgy Krisztus, ahogyan nemsokára megosztja magát velünk az úrvacsorában.

A mai igehirdetést úgy zárom, ahogyan Pál apostol búcsúzott el a Korinthusiaktól: **„Végül, testvéreim, örüljétek, ... éljétek békességben, és akkor: – a szeretet és a békesség Istene veletek lesz. Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!** (2Kor 13,11.13) Ámen.